

Jójakínův happy-end

Judský král Jójakín byl současníkem slavného babylónského panovníka Nebúkadnesara. Kraloval v době, kdy severoizraelské království již dávno vzalo za své a judský stát se potácel ve vichru mocenských výbojů okolních říší.

Jójakín si dlouhého kralování neužil, to tedy ne. Bylo mu „osmnáct let, když začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě tři měsíce.“ Tak praví židovský dějepisec v 24. kapitole 2. knihy královské. Proč byla jeho vláda tak krátká? Předejme slovo biblickému vypravěči:

„Dopouštěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, zcela tak, jak se toho dopouštěl jeho otec. V té době přitáhli služebníci Nebúkadnesara, krále babylónského, k Jeruzalému. Město bylo obleženo. Potom dorazil Nebúkadnesar, král babylónský, k městu, které jeho služebníci obléhali. Jójakín, král judský, vyšel ke králi babylónskému, on i jeho matka, jeho služebníci, velitelé i dvořané. Král babylónský jej vzal do zajetí v osmém roce svého kralování.“ (2. Kr 24:9-12)

Nebúkadnesar kromě lidské kořisti zabavil také zlato, stříbro a další cennosti, které judští panovníci nashromáždili za mnoho staletí. Vypleněnému městu pak ustanovil za krále Jójakínova strýce – a ten byl už opravdu posledním judským králem.

Vraťme se ale k Jójakínovi. Co o něm tedy víme? Nebyl dobrým člověkem, vládl krátce, byl odvečen do zajetí. Takto stroze a nevesele by mohl jeho životní příběh také skončit. Poslední řádky 2. knihy královské však popisují nečekaný zvrat, který nastal za vlády Evíl-Merodaka, Nebúkadnesova nástupce:

„Ve třicátém sedmém roce po přestěhování Jójakína, krále judského, dvacátého sedmého dne dvanáctého měsíce, udělal babylónský král Evíl-merodak v tom roce, kdy začal kralovat, milost Jójakínovi, králi judskému, a propustil ho z vězení. Mluvil s ním vlídně a jeho křeslo dal postavit výše než křesla králů, kteří byli u něho v Babylónu. Změnil také jeho vězeňský šat a on pak po všechny dny svého života jídal každodenně před ním chléb. Vše, co potřeboval, mu bylo každodenně králem poskytováno, den co den, po všechny dny jeho života.“ (2. Kr 25:27-30)

Po dlouhých 37 letech se z doživotního vězně stal přední muž na královském dvoře! Ano, s trochou nadsázky by se dalo říci, Jójakín vyšel z vězení rovnou do ráje! Hostina každý den, o všechny potřeby měl postaráno den co den, až do smrti.

Čím si Jójakín takovou změnu zasloužil? Byl snad propuštěn za vzorné chování? To se někdy stává, ale Jójakínovo následné postavení na královském dvoře to nevysvětlí. Proč s ním král jednal tak laskavě? Proč jej povýšil nad ostatní dvořany? Odpověď máme v textu napsanu: byla to králova *milost*. Jójakín, hříšník a doživotně odsouzený vězeň, okusil sílu milosti tak zřetelně, jako málokdo jiný.

Povšimněme si také, že v čase, kdy dějiny izraelské státnosti končí fiaskem, dějepisec své vyprávění završuje happy-endem. Nepřipomíná nám to něco? Není typickým rysem celého novozákonního poselství, že navzdory krachu pozemských mocností příběh skončí skvělou hostinou v obnoveném Jeruzalémě?

A kdo tam bude?

Každý hříšník má naději na Boží milost, která je nabídnuta skrze Krista Ježíše. Míst u králova stolu bude dost. Mohu se proto těšit, že tam bude křeslo pro Tebe i pro mě.

